

Den finansielle Situation, som vort Samfund i dette Øjeblik er stillet over for, er en direkte Konsekvens af den anspændte offentlige Udgiftspolitik, som i Aarevis er ført trods Advarsler fra Venstres Side. Den opstaaede Krigssituation har i Løbet af kun et halvt Aar ført til, at den direkte Beskatnings Grænse er naaet, at Grænsen for den indirekte Beskatning nu har naaet Bristepunktet, og at Laanevejen faktisk er ufarbar, saafremt man ikke yderligere vil stimulere den Inflationsbevægelse, som længe har truet inden for dansk Økonomi.

Denne skæbnesvangre Udvikling maa ses og kan kun forklares paa Baggrund af den under den nuværende Regerings Ledelse førte økonomiske Politik, der gennem elleve Aar uafsladelig har ladet de udgiftsmæssige Krav stige i Styrke med det Resultat, at de skattemæssige Reserver er udtømt paa et Tidspunkt, da de for Alvor skulde sættes ind. Hertil kommer, at Regeringens ekstraordinære Beredskabspolitik med Henblik paa Krigstidens Opgaver har været lidet forudseende, hvad der atter har ført med sig, at nødvendige Anskaffelser og Suppleringer, bl. a. af det militære Beredskab, er sket paa et for sent Tidspunkt og med den Virkning, at de ikke i Tide foretagne Udbedringer har belastet Staten med uforholdsmæssig store Udgifter.

Hele det nu bestaaende økonomiske og finansielle Grundlag for dansk Stats-husholdning er fastlagt af Regeringen og paa dens Ansvar alene, idet den ansvarlige Regering i sin Politik har ladet haant om de Synspunkter, der er fremkommet fra Oppositionens Side baade i lovgivningsmæssig og i administrativ Henseende. Da en Opposition aldrig, hvad den finansielle Tilrettelægning angaar, kan have et økonomisk Ansvar af samme Karakter som den siddende Regerings, maa Mindretallet principielt afvise en Pligt for Oppositionen til at være medvirkende ved Gennemførelsen af skattemæssige Krav fra Regeringens Side, uanset de Aarsager, der har fremkaldt det aktuelle Skattebehov.

Mindretallet maa endvidere understrege,

at den nu foreslaaede Beskatning kun mangelfuldt afbøder den Inflation, Regeringen foregiver at ville bekæmpe. En konsekvent Politik med et saadant Formaal for Øje maatte gaa ud paa at stoppe Inflationens Kilder ved at bringe Omkostningsniveauet for dansk Produktion og de offentlige Udgifter ned til det Niveau, der svarer til de almindelige Indtjeningsmuligheder i Landet.

Alene Fremsættelsen af et Forslag som det her foreliggende, der i højere Grad end hidtil set i vor Skattelovgivning lader den indirekte Beskatning brede sig til absolut uundværlige Forbrugsvarer, viser, at det Tidspunkt nu er inde, da hele Grundlaget for det danske Samfunds produktionsmæssige Ydeevne og økonomiske og finansielle Kraft maa tages op til nøgtern Bedømmelse med en gennemgribende Sanering for Øje. Det er Regeringens Pligt at forsøge at løse denne Opgave, som man ikke længere kan skyde fra sig.

Det her foreliggende Skatteforslag er efter Mindretallets Opfattelse ikke et Led i en saadan Bestræbelse, og da dets Virkninger er fuldstændig uoverskuelige, maa Mindretallet indstille det til Forkastelse.

Et andet Mindretal (Korsgaard, Christmas Møller og Prieme) ønsker til Begrundelse af dets Stilling over for Lovforslaget at fremsætte følgende Bemærkninger:

Med meget runde Tal kan Statsfinanserne for Finansaaret 1940—41 gøres op paa følgende Maade: Finanslovforslaget har, saaledes som det er vedtaget ved 2den Behandling, et Underskud paa 16 Mill. Kr., og for at der skulde være nogenlunde Balance i Finansaaret med de voldsomt øgede Udgifter, herunder Dækning dels for de gennemførte Landbrugsordninger, dels med Hensyn til den Landbrugsordning, som forestaar vedtaget, skal der i Finansaaret tilvejebringes et Beløb paa ca. 300 Mill. Kr.

Naar der stilles saa store Krav, skyldes dette naturligvis i nogen Grad den øjeblikkelige Krigssituation, men ogsaa Regeringens uforstandige økonomiske Politik igennem Aarene og dette, at den ikke i Tide